

Silvo Kristan
1965 – 2006

Silvotu v spomin

Na pokopališču v Gabrju, 1. april 2006. Vsi zbrani si želijo, da bi bila samo prvo-apriska potegavščina. Žal to ni.

Silvo Kristan, rojen 21. novembra 1965, odraščal na Ratežu, osnovno šolo obiskoval v Velikih Brusnicah, zaposlen v Revozu, v prostem času jamar v JK Novo mesto.

Prepričani smo bili, da Silvota poznamo, a smo se zelo motili. Tega dne smo se zbrali ob njegovem zadnjem počivališču, da se poslovimo. Nihče od zbranih tega slovesa ni pričakoval ne želel. Zbral nas je, da se poslovi od mame, sestre, brata, nečakinj, nečakov, ostalih sorodnikov, prijateljev, kolegov jamarjev, sošolcev, sodelavcev in znancev.

Smo Silvota res poznali? Srečala sva se kot osnovnošolca v Brusnicah, vsak s svojimi sanjami in upi za prihodnost. Njegovo otroštvo se je končalo, ko je pri štirinajstih doživel družinsko tragedijo. Vso družino je hudo prizadelo in na različne načine so se prebili skozi življenje. Kako je to prenesel Silvo, je vedel samo on sam ... Včasih je kaj omenil ... Začete zgodbe ni nikoli končal. Vlažne oči in tišina so govorile zgodbo, ki je bila znana samo njemu.

Po osnovni šoli smo se razšli; minilo je kar nekaj let, ko sva postala sodelavca in kmalu tudi kolega v Jamarskem klubu Novo mesto. Pred tem je naredil šolo za poklicnega šoferja. Zaposlen je bil v Novoteksu, Cestnem podjetju, krajši čas v Novolesu in nazadnje v IMV-ju – danes Revozu. Vsi smo ga poznali po pridnosti, iznajdljivosti in zanesljivosti. Rad je imel naravo, ljudi, potovanja; ni se ustrašil novosti. Samoiniciativno se je pričel učiti računalništva, tam osvojil veliko znanja in z veseljem pomagal vsem, ki so za pomoč prosili. Znal je delati z rokami in glavo. Izpeljal je vse, česar se je lotil. Žal je uresničil tudi svojo zadnjo namero.

Kdo bi pred leti pomislil, da se bo zgodilo kaj takega. Spomnim se lepih dogodkov, ki smo jih preživeli skupaj, ko smo raziskovali jame in se ob vsem tem imeli lepo. Zaupal sem Silvotu, ko je opremil jamo in smo se za njim spustili še ostali. Po Kočevskem rogu, Gorjancih, Kaninu, Primorskem in Beli krajini. Velikokrat nas je do jam popeljal s svojim jugotom. Vedno je bilo veselo in zanimivo. Skupaj smo odkrivali in raziskovali prelep podzemski svet. Ob tem smo se zavedali nevarnosti, ki prežijo v tem neznanem svetu. Kmalu je izpopolnil svoje znanje jamarskih tehnik in stopil med reševalce. Veliko je vložil v izpopolnjevanje svojega znanja in ga s pridom uporabil za pomoč tudi v pravih jamarskih nesrečah.

Kako smo hiteli na pomoč, ko smo šli pomagali reševati v Kočevje. Po ovinkih od Dvora do Kočevja je šlo bolj po dveh kot po štirih kolesih. Reševanje je potekalo v hudem neurju, toda vse se je izteklo srečno. Čeprav premočeni do kože, smo bili veseli: s Silvotovo pomočjo je bilo rešeno življenje. Žal nas nihče ni učil in naučil, kako spoznati hujšo nesrečo, kot je padec v kraško brezno. Silvo je padel v brezno obupa, iz katerega ni našel prave poti. Želel je živeti, ustvariti ljubeč dom in družino, za katero je bil pripravljen žrtvovati vse.

Človek obrača, življenje obrne. Danes Silvota ni več med nami – v mislih bo ostal do konca naših dni. Žal se ne bomo več videli, odšel je na dolgo pot brez vrnitve. Silvo SREČNO, upam, da si tam našel tisto, kar ti v tem svetu in času ni bilo dosegljivo in dano.

Mihael Rukše